

Решение № 10132

Номер 10132 Година 28.09.2020 Град Мадан

Районен Съд - Мадан

На 05.08 Година 2020

В публично заседание в следния състав:

Председател: Секретар:

Прокурор:

като разгледа докладваното от Петранка Прахова

Гражданско I инстанция дело

номер 20195430100420 по описа за 2019 година

Делото е образувано по искова молба от ОТП „Ф. Б. Е. срещу Р. К. М..

Твърди се в исковата молба, че съгласно Договор за кредит за текущо потребление от 14.07.2014 г. „Банка ДСК“ Е. е предоставила на Р. К. М. кредит в размер на 10 000 лева, която сума е предоставена на ответника от банката по банковата сметка на ответника. Твърди се че поради допуснато неизпълнение на договора за кредит, изразяващо се в неиздължаване от страна на кредитополучателя на уговорените месечни вноски, кредитът е станал предсрочно изискуем съгласно т.19.2 от ОУ; на 21.01.2016 г. нотариус Бозов е удостоверил връчването на екземпляр от нотариална покана лично на М., с която покана банката е обявила на длъжника, че кредитът става предсрочно изискуем. Сочи се, че плащане от длъжникът не е извършено, поради което на 27.04.2016 г. банката е подала заявление по чл. 417 от ГПК.

Сочи се от ищецът, че на 13.12.2016 г. е сключен договор за цесия, по силата на който ищецът е придобил процесното вземане срещу М.; на база изрично пълномощно цесионерът е изпратил уведомление до длъжника за извършената цесия. Алтернативно се прави искане, ако не бъде прието, че длъжникът е уведомен от цесионерът, уведомяването за цесията е извършено с

връчването на исковата молба по гр. д. № 102/2017 г., а в случай, че се приеме, че до настоящия момент длъжника не е уведомен за цесията, да се приеме, че с връчването на исковата молба по настоящото производство е извършено уведомяването.

Сочи се от ищецът, че въз основа на издадените Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 417 от ГПК от 10.05.2016 г. и изпълнителен лист, срещу М. е образувано изп. дело № 459/2016 г. по описа на ЧСИ Мачкърски. След получаване на поканата за доброволно изпълнение длъжникът е възразил срещу заповедта, поради което за ищецът възникнал правен интерес от предявяване на установителен иск; такъв е предявен и е образувано гр. д. № 101/2017 г. на РС – М., по което са отхвърлени исковете по чл. 422 от ГПК, а с Решение № 7/08.01.2018 г. на ОС – С. се оставени без разглеждане предявените осъдителни искове, по отношение на които няма формирана сила на присъдено нещо.

Предвид наличието на правен интерес и понастоящем предвид допуснатото неизпълнение на договора за кредит, изразяващо се в непогасяване на осем месечни вноски, а именно от 27.06.2015 г. до 23.03.2016 г., надлежно обявена предсрочна изискуемост на цялото вземане и липсата на плащания по кредита, се прави искане ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от 9 405, 58 лева – непогасена по давност главница, ведно със законната лихва от датата на предявяване на исковата молба до окончателното плащане, както и сумата от 364, 22 лева – наказателна лихва за периода от 27.11.2016 г. до 27.11.2019 г. съгласно т. 19.1 и т. 2 от Общите условия към договора за кредит. Претендират се разноси, в това число юрисконсултско възнаграждение в размер на 300 лева; прави се искане да бъдат присъдени направените от „Банка ДСК“ Е. разноси, в това число юрисконсултско възнаграждение в размер на 300 лева.

В срок е постъпил отговор на исковата молба от ответникът Р. К. М., Ч. пълномощник адв. К., С отговора се прави възражение че иска е недопустим, като се твърди, че ищецът не притежава вземането по изпълнителния лист, издаден в полза на „Банка ДСК“ Е. и след като няма материално право му липсва активна процесуална легитимация.

Изразява се становище, че иска е и неоснователен. Твърди се, че към датата на подаване на исковата молба ищецът не е носител на правата по договора за банков кредит, като в тази връзка се излагат следните съображения: Твърди се, че към договора за цесия от 13.12.2016 г., предвид § 1 т.1.2 от договора, към исковата молба не са представени доказателства относно пълното плащане на покупната цена; В § 2 е заличен текста на т.2.3 и

не става ясно каква е договорената покупна цена, за да може да се провери дали тази цена е заплатена.

С оглед т.2.4 от договора за цесия се сочи, че в исковата молба се прави признание, че изпълнителния лист за процесното вземане, издаден в полза на „Банка ДСК“ е обезсилен с Решение от 08.01.2018 г. на ОС – С., поради което се твърди, че процесното вземане се изключва от продажбата.

С отговора се оспорва дължимостта на претендираните от ищеца суми както по основание, така и по размер.

В съдебно заседание ищецът не изпраща представител; в писмено становище поддържа иска и излага доводи за неговата основателност.

Ответникът Ч. пълномощник адв. К. оспорва исковата претенция.

Мадански районен съд, след като взе предвид становищата на страните и прецени доказателствата поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено следното:

Претенцията се основава на Договор за кредит за текущо потребление, сключен на 14.07.2014 г. между „Банка ДСК“ Е. и Р. К. М., по силата на който договор банката отпуска на М. кредит в размер на 10 000 лева със срок на издължаване 120 месеца. Неразделна част от договора са Общи условия за предоставяне на кредити за текущо потребление, с които М. се е запознал срещу подпис и които съставляват неразделна част от договора, както и Погасителен план.

Между „Банка ДСК“ Е. и ОТП „Ф. Б. Е. е сключен договор за цесия на 13.12.2016 г., като според представения Приемо-предавателен протокол вземането срещу ответника е предмет на тази цесия. В представения на л. 28-35 екземпляр от договора за цесия е посочена цена, поради което възраженията на ответника в тази връзка не са основателни и предвид представеното потвърждение от цедента. В исковата молба не се твърди обезсилване на издадения изпълнителен лист, поради което не е налице хипотезата на т.2.4. б. „и“ от договора за цесия, както се твърди от ответникът. Цесията е станала известна на ответника както с връчването на исковата молба по гр. д. № 101/2017 г., така и тя е съобщени на ответника с връчване на исковата молба по настоящото дело, в каквато насока е трайната съдебна практика.

Съдебно-икономическата експертиза установява, че кредитът в

размер на 10 000 лева е усвоен на 15.07.2014 г. Ч. превеждане на сумата по разплащателна сметка № 21946498 с титуляр ответника М.. Експертизата установява, че за погасяване на задължението ответникът е изплатил обща сума в размер на 1 845, 16 лева; плащането на дълга е преустановено от 15.07.2015 г.; с последната заплатена месечна вноска са погасени изцяло санкционната и договорена лихва и частично главницата по вноската с падеж 27.06.2015 г.

С нотариална покана от 18.01.2016 г., връчена лично на длъжника на 21.01.2016 г. /л. 23 и 24 гр. д. 18422/19 г. на РС – П./ и поради неплащане на дължимите вноски от 15.07.2015 г. – над 90 дни според чл. 19.2 от ОУ, банката е обявила кредита за предсрочно изискуем, т.е. към 23.03.2016 г. кредитът е осчетоводен като предсрочно изискуем. Поради това от дадени от съдебно-икономическата варианти следва да се приложи варианта, който взема предвид настъпилата предсрочна изискуемост и дължимостта на целия остатък от кредита и който е виден от приложената към заключението Справка за движението на парични средства /л. 60-63/. Според този вариант остатъка от кредита, след приспадане на внесените суми, по отношение главницата е в размер на 9 405, 58 лева. Поради това иска за претендираната главницата е основателен и доказан.

Претендира се наказателна лихва за периода от 27.11.2016 г. до 27.11.2019 г. на основание чл. 19.2 от Общите условия – При допуснатата забава в плащанията на главница и/или лихва над 90 дни целият остатък от кредита става предсрочно изискуем и се отнася в просрочие; до предявяване на молбата за събирането му по съдебен ред остатъкът от кредита се олихвява с договорения лихвен процент, увеличен с надбавка за забава в размер на 10 процентни пункта, а след тази дата – със законната лихва по чл. 86 от ЗЗД. Съдебно-икономическата експертиза установява, че размера на тази лихва е 368, 51 лева, същата се претендира в размер на 364, 22 лева, за която сума следва да се уважи исковата претенция в тази част.

Ответникът твърди, че нотариалната покана е връчена на 21.01.2016 г., а исковата молба е депозирана в съда на 27.11.2019 г., т.е. след изтичане на тригодишния давностен срок по чл. 111 б. „в“ от ЗЗД, тъй като се касае за вземания, произтичащи от периодични плащания – падежни вноски по договор за кредит. Това възражение е неоснователно. Съдебната практика е категорична, че кратката 3-годишна давност по чл. 111 б. „в“ от ЗЗД не се отнася за задължения по кредити за изплащане на кредит на месечни ануитетни вноски, за които е приложима общата 5-годишна погасителна давност по чл. 110 от ЗЗД и която в настоящия случай не е изтекла. По отношение претендираните наказателни лихви, същите са предявени за период

три години преди депозиране на исковата молба, поради което не е налице хипотезата на чл. 11 б. „в“ от ЗЗД.

Неоснователни са доводите за недопустимост на така предявения осъдителен иск. С влязло в сила Решение № 123/22.08.2017 г. по гр. д. № 101/2017 г. на РС – М. е отхвърлен иска по чл. 422 от ГПК. Не е обезсилена заповедта за изпълнение, издадена по реда на чл. 417 от ГПК по ч. гр. д. № 100/2016 г. Заповедта за изпълнение подлежи на обезсилване от заповедния съд /Определение № 206/08.05.2019 г. по ч. гр. д. № 1220/2019 г. на III г.о. на ВКС/, като това обезсилване може да стане и след постановяване на първоинстанционното решение и евентуално да бъде преценено от въззивният съд. От друга страна разпоредбата на чл. 422 ал. 3 от ГПК не предвижда обезсилване на заповедта за изпълнение при отхвърляне на иска по чл. 422 от ГПК, а прекратяване на изпълнение и прилагане на чл. 245 ал. 3 изр. II-ро от ГПК.

Предвид гореизложеното следва да бъде уважен така предявения иск като основателен и доказан, а ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца деловодните разноски за настоящата инстанция в размер на 990, 80 лева /ДТ в размер на 390, 80 лева, 300 лева за СИЕ и 300 лева юрисконсултско възнаграждение/.

Водим от горното Мадански районен съд

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Р. К. М., ЕГН *, гр. М., ул. „, №., да заплати на „. Ф. Б. Е., ЕИК *** гр. С., район „...“, бул. „К..“ №., сумата от 9 405, 58 /девет хиляди четиристотин и пет лева и петдесет и осем стотинки/ лева, представляваща дължима главница по договор за кредит от 14.07.2014 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 13.11.2019 г., до окончателното плащане; сумата от 364, 22 лева /триста шестдесет и четири лева и двадесет и две стотинки/ лева, представляваща наказателна лихва за периода от 27.11.2016 г. до 27.11.2019 г., както и разноски по делото в размер на 990, 80 лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Окръжен съд – С. в двуседмичен срок от връчването му на страните.

СЪДИЯ:

